

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
STALNA SLUŽBA U LABINU
Labin, G. Martinuzzi br. 2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Labinu, po sutkinji Erići Golja, u pravnoj stvari tužiteljice Dženifer Golja, Kraj Draga 18B, Nedeščina, OIB 61338862700, zastupane po punomoćnici Marini Cvitko Tomić, odvjetnici u Labinu, tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, zastupane po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene 20. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, 7. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732 da ispla tužiteljici DŽENIFER GOLJA, OIB: 61338862700, iznos od 4.563,72 EUR (četiri tisuće petsto šezdeset tri eura i sedamdeset dva centa) sa zakonskim zateznim kamatama koje na pojedine iznose teku kako slijedi:

- na iznos od 150,62 EUR počev od 31.01.2012. godine do isplate
- na iznos od 193,33 EUR počev od 29.02.2012. godine do isplate
- na iznos od 191,50 EUR počev od 31.03.2012. godine do isplate
- na iznos od 36,60 EUR počev od 30.04.2012. godine do isplate
- na iznos od 158,57 EUR počev od 24.05.2012. godine do isplate
- na iznos od 52,32 EUR počev od 31.05.2012. godine do isplate
- na iznos od 142,19 EUR počev od 05.06.2012. godine do isplate
- na iznos od 7,20 EUR počev od 30.06.2012. godine do isplate
- na iznos od 170,03 EUR počev od 01.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 14,90 EUR počev od 05.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 192,36 EUR počev od 31.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 191,67 EUR počev od 31.08.2012. godine do isplate
- na iznos od 189,65 EUR počev od 30.09.2012. godine do isplate
- na iznos od 191,70 EUR počev od 31.10.2012. godine do isplate
- na iznos od 192,84 EUR počev od 30.11.2012. godine do isplate
- na iznos od 192,44 EUR počev od 31.12.2012. godine do isplate

- na iznos od 121,16 EUR počev od 31.01.2013. godine do isplate
- na iznos od 36,95 EUR počev od 01.02.2013. godine do isplate
- na iznos od 30,37 EUR počev od 18.02.2013. godine do isplate
- na iznos od 191,79 EUR počev od 28.02.2013. godine do isplate
- na iznos od 0,19 EUR počev od 02.03.2013. godine do isplate
- na iznos od 191,97 EUR počev od 31.03.2013. godine do isplate
- na iznos od 190,39 EUR počev od 30.04.2013. godine do isplate
- na iznos od 80,09 EUR počev od 31.05.2013. godine do isplate
- na iznos od 106,21 EUR počev od 11.06.2013. godine do isplate
- na iznos od 156,73 EUR počev od 30.06.2013. godine do isplate
- na iznos od 29,87 EUR počev od 17.07.2013. godine do isplate
- na iznos od 186,99 EUR počev od 31.07.2013. godine do isplate
- na iznos od 0,16 EUR počev od 02.08.2013. godine do isplate
- na iznos od 167,11 EUR počev od 31.08.2013. godine do isplate
- na iznos od 0,16 EUR počev od 09.09.2013. godine do isplate
- na iznos od 212,36 EUR počev od 16.09.2013. godine do isplate
- na iznos od 187,36 EUR počev od 31.10.2013. godine do isplate
- na iznos od 180,04 EUR počev od 30.11.2013. godine do isplate
- na iznos od 10,69 EUR počev od 04.12.2013. godine do isplate
- na iznos od 191,39 EUR počev od 31.12.2013. godine do isplate
- na iznos od 0,02 EUR počev od 04.01.2014. godine do isplate
- na iznos od 23,80 EUR počev od 03.02.2014. godine do isplate,

a koje zakonske zatezne kamate teku počev od 31.01.2012. godine do 31.07.2015. godine u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 5 %-tnih poena, a od 01.08.2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena.“

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 2.094,54 eura (dvije tisuće devedeset četiri eura i pedeset četiri centa) sa zakonskim zateznim kamatama koje na pojedine iznose teku kako slijedi:

- na iznos od 0,35 EUR počev od 31.03.2008. godine do isplate
- na iznos od 8,64 EUR počev od 31.10.2008. godine do isplate
- na iznos od 0,03 EUR počev od 30.11.2008. godine do isplate
- na iznos od 9,22 EUR počev od 31.12.2008. godine do isplate
- na iznos od 10,62 EUR počev od 31.01.2009. godine do isplate
- na iznos od 11,24 EUR počev od 28.02.2009. godine do isplate
- na iznos od 9,30 EUR počev od 31.03.2009. godine do isplate
- na iznos od 9,61 EUR počev od 30.04.2009. godine do isplate
- na iznos od 7,09 EUR počev od 31.05.2009. godine do isplate

- na iznos od 4,94 EUR počev od 30.06.2009. godine do isplate
- na iznos od 5,42 EUR počev od 31.07.2009. godine do isplate
- na iznos od 6,66 EUR počev od 31.08.2009. godine do isplate
- na iznos od 6,52 EUR počev od 30.09.2009. godine do isplate
- na iznos od 5,34 EUR počev od 31.10.2009. godine do isplate
- na iznos od 7,55 EUR počev od 30.11.2009. godine do isplate
- na iznos od 9,16 EUR počev od 31.12.2009. godine do isplate
- na iznos od 11,76 EUR počev od 31.01.2010. godine do isplate
- na iznos od 11,09 EUR počev od 28.02.2010. godine do isplate
- na iznos od 14,01 EUR počev od 09.04.2010. godine do isplate
- na iznos od 17,11 EUR počev od 18.05.2010. godine do isplate
- na iznos od 18,04 EUR počev od 14.06.2010. godine do isplate
- na iznos od 29,82 EUR počev od 13.09.2010. godine do isplate
- na iznos od 29,82 EUR počev od 13.09.2010. godine do isplate
- na iznos od 27,19 EUR počev od 30.09.2010. godine do isplate
- na iznos od 23,21 EUR počev od 31.10.2010. godine do isplate
- na iznos od 33,65 EUR počev od 15.12.2010. godine do isplate
- na iznos od 33,90 EUR počev od 20.01.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,89 EUR počev od 31.01.2011. godine do isplate
- na iznos od 36,29 EUR počev od 28.02.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,07 EUR počev od 31.03.2011. godine do isplate
- na iznos od 33,55 EUR počev od 30.04.2011. godine do isplate
- na iznos od 46,38 EUR počev od 31.05.2011. godine do isplate
- na iznos od 47,24 EUR počev od 30.06.2011. godine do isplate
- na iznos od 58,30 EUR počev od 31.07.2011. godine do isplate
- na iznos od 52,94 EUR počev od 31.08.2011. godine do isplate
- na iznos od 47,02 EUR počev od 30.09.2011. godine do isplate
- na iznos od 46,29 EUR počev od 31.10.2011. godine do isplate
- na iznos od 45,76 EUR počev od 30.11.2011. godine do isplate
- na iznos od 48,36 EUR počev od 31.12.2011. godine do isplate
- na iznos od 51,09 EUR počev od 31.01.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,30 EUR počev od 29.02.2012. godine do isplate
- na iznos od 49,47 EUR počev od 31.03.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,33 EUR počev od 24.05.2012. godine do isplate
- na iznos od 51,25 EUR počev od 05.06.2012. godine do isplate
- na iznos od 49,79 EUR počev od 05.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,33 EUR počev od 31.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 49,56 EUR počev od 31.08.2012. godine do isplate
- na iznos od 47,62 EUR počev od 30.09.2012. godine do isplate
- na iznos od 49,67 EUR počev od 31.10.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,80 EUR počev od 30.11.2012. godine do isplate
- na iznos od 50,41 EUR počev od 31.12.2012. godine do isplate
- na iznos od 47,55 EUR počev od 18.02.2013. godine do isplate
- na iznos od 49,76 EUR počev od 28.02.2013. godine do isplate
- na iznos od 49,94 EUR počev od 31.03.2013. godine do isplate
- na iznos od 48,36 EUR počev od 30.04.2013. godine do isplate
- na iznos od 44,35 EUR počev od 11.06.2013. godine do isplate
- na iznos od 44,90 EUR počev od 17.07.2013. godine do isplate
- na iznos od 44,96 EUR počev od 31.07.2013. godine do isplate
- na iznos od 46,28 EUR počev od 16.09.2013. godine do isplate

- na iznos od 49,25 EUR počev od 30.09.2013. godine do isplate
- na iznos od 47,91 EUR počev od 31.10.2013. godine do isplate
- na iznos od 48,95 EUR počev od 04.12.2013. godine do isplate
- na iznos od 49,51 EUR počev od 31.12.2013. godine do isplate,

a koje zakonske zatezne kamate teku počev od 29.09.2008. do 31.07.2015. godine u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 5 %- tnih poena, a od 01.08.2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku, da isplati tužiteljici, iznos od 93,56 eura (devedeset tri eura i pedeset šest centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku počev od 05. prosinac 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31.07.2015. godine u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 5 %- tnih poena, a od 01.08.2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, u roku 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva od 23.5.2026.

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove ovog postupka isplatom 2.050.00 (dvije tisuće pedeset) eura, s pripadajućom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 7. rujna 2026. do isplate uvećanjem referentne stope Europske središnje banke za osam postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u cijelosti kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 11. lipnja 2021. dostavila ovom sudu tužbu protiv tuženika radi utvrđenja da je ništetan i bez pravnog učinka ugovor o kreditu br. 9012142338 sklopljen

između tužitelja, kao korisnika kredita, te tuženika, kao banke, solemniziran (potvrđen) kod javnog bilježnika u Pazinu Marije Blečić posl. br. OU-808/2006-1 dana 5. prosinca 2005., te da se naloži tuženiku isplata 48.500,00 kuna sa zakonskim zateznim kamata od 5.12.2006. do isplate. Ako sud ne prihvati taj postavljeni tužbeni zahtjev, tada je tužiteljica zatražila da se naloži tuženiku da mu isplati 32.000,00 kuna sa zateznim kamata koje teku na taj iznos od 5.12.2006. pa do isplate. U tužbi je u bitnome navedeno da je između tužitelja, kao Korisnika kredita, te PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., kao Banke, nsklopljen je dana 15.12.2006. Ugovor o kreditu broj ugovora: 9012142338, solemniziran (potvrđen) kod javnog bilježnika u Pazinu Marije Blečić posl. br. OU-808/2006-1 dana 05.12.2006. Prema Ugovoru o kreditu iz točke I. ove tužbe: Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 15.260,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste, a kredit je odobren za kupnju vozila. Na kredit u otplati Korisnik kredita se obvezuje platiti Banci kamatu po ngodišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, za kupnju motornih vozila, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10 %. Kamata se obračunava u CHF (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom) sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. Kamata na zakašnjela plaćanja: "obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja", a čl. 6.1. ugovoren je rok vraćanja: 84 mjeseci, od puštanja kredita u tečaj. Kredit u iznosu od 15.260,00 CHF i kamata iz točke 4. Ugovora otplaćuje se u 84 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Banka će pisano obavijestiti Korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovog Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci. Ova obavijest sastavni je dio ovog Ugovora. Prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu. Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta. Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 6.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično, sukladno aktima Banke, ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate. Za eventualne sporove iz ovog Ugovora nadležan je sud prema sjedištu podružnice Banke. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Potpisom ovog Ugovora Korisnik kredita, Solidarni dužnik i Protivnik osiguranja izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjena tečaja CHF te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF. Korisnik kredita izjavljuje da je sukladno važećim propisima upoznat s uvjetima kredita i efektivnom kamatnom stopom te da mu je Banka uručila otplatnu tablicu, a troškove solemnizacije snosi Korisnik kredita. Prema Ugovoru o kreditu kamata je promjenjiva. U trenutku sklapanja Ugovora o kreditu 5,10 % (nepoznato iz čega je formirana kao kamata na dan sklapanja Ugovora, temeljem kojih parametara je Banka jednostrano odlučila da kamata na dan

sklapanja Ugovora iznosi 5,10 %), jer je to bila njena jednostrana odluka i za kamatu na dan sklapanja ugovora, a koja se ne može revidirati na cijeli otplatni plan, kako slijedi: "Kamata na kredit: Na kredit u otplati Korisnik kredita se obvezuje platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10 %.", čime ju je Banka jednostrano odredila i na dan sklapanja Ugovora, te si i odredila da ju može mijenjati sukladno odluci Banke o kreditiranju građana čime se niti početna kamata ne može revidirati na cijeli otplatni plan, uz što je u stvarnosti da se Banka vezala za egzaktne parametre i metode izračuna trebala padati (uslijed pada LIBOR-a od 2009. godine) no ona je vezivanje za isto izbjegla tako da je kamata promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a takva - sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10 %." Time je kamata 0. Pa i da je početna kamata bila fiksna (što nije), kako je plaćanje kamate u cijelosti, kao i sam predmet ugovora, vezano uz CHF (članak 4., 5. 6. i 7. Ugovora, kako slijedi: Kamata, Interkalarna kamata, Kamata na zakašnjela plaćanja "obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, kao dio anuiteta koji se obračunava u CHF "... posebno vidi članak 6 Otplata kredita: Kredit u iznosu od 15.260,00 CHF i kamata iz točke 4. Ugovora otplaćuje se u 84 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. te kako ju nije moguće revidirati bez utjecaja tečaja za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja to bi i kamata (kao i sam predmet) i da je ugovorena fiksna kamata u iznosu koji je pošten (određeno ne bi automatski značilo pošteno) kako bi njezino plaćanje bilo vezano uz određeni iznos CHF "obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja " to bi i tada kamata bila izuzeta iz primjene. Dakle kamata je i neodređena i time nepoštena i ništeta kako, jer je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana tako i jer je vezana za plaćanje "obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja " Odnosno iz kamate kao diijela anuiteta ne može se izuzeti tečajni rizik bez utjecaja na njezinu bit. Dakle osnovni ugovor je ništeta (što je posljedica kada se izuzme tečajni rizik iz primjene, i same kamate (jer bez kamate i bez tečajnog rizika, koji svaki za sebe čine ugovor ništetnim; predmet je vezan uz tečajni rizik CHF, a kamata je i jednostrana odluka i na isti način vezana uz tečajni rizik). Uslijed ništetnosti Ugovora (isti izračun ko kod uzimanja tečajnog rizika - predmeta i kamate, koja je i jednostrana odluka i na isti način vezana uz tečajni rizik) pripada mu razlika primljeno - isplata banke sa zzzk otkada su se tražbine srele. Ukoliko ugovor ne bi bio ništeta (što se traži opreza radi, jer prema presudama suda EU C 70/17, 179/17, C 260/18, C 269/19, C 19/20 - ništeta ugovorne odredbe se ne mogu revidirati, na način da se izmijeni njihova bit, a odredbe o predmetu i cijeni su ništeta, koje svaka zasebno kao bitni sastojci ugovora o kreditu prema nacionalnom zakonodavstvu, na koje upućuje sud EU, čine ugovor ništetnim, uz što su se ništeta i sporedne odredbe, očemu podredno, čime ugovor u cjelini ne može opstati) a sva svaka zasebno bi konkretno bio razlog za ništeta ugovora prema nacionalnom zakonodavstvu), samo opreza radi, iako ne vrijedi početna kamata, jer je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana tako i (pa i da je ugovorena početna fiksna kamata), jer je vezana za plaćanje "obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja " potražuje se razlika uplata pojedinačno u odnosu na tzv. početni anuitet prema "tzv. početna kamata i početni isplatni tečaj." Predmetni kredit ishodaen je u privatne svrhe, kao potrošač. Ugovor o kreditu sadrži nepoštene odredbe u smislu čl. 81 Zakona o

zaštiti potrošača (NN 96/03): ništetnost ugovorne odredbe kojim se glavnica kredita kao i kamata vezuje uz valutu CHF, ugovorne odredbe kojom se kamatna stopa određuje jednostranom odlukom banke, bez egzaktnih parametara i određenih metoda izračuna, uz vezu iste uz valutu CHF, koja ništetnost ugovornih odredbi, posebno glede predmeta i cijene, kao bitnih sastojaka ugovora o kreditu, onemogućava njegovo održavanje na snazi (prema objektivnim odredbama nacionalnog zakonodavstva, na koje upućuje sud EU). Pritom je tuženik iskoristio iskustvo potrošača kao slabije ugovorne strane, pritom ugovoreći za sebe korist koja je u očitom nerazmjeru sa onim što se tužitelju kao korisniku kredita obvezao dati odnosno dao, čini ugovor čini ništetnim. Glede nepoštenosti te time ništetnosti ugovorne odredbe ugovorene valute kojoj je glavnica glavnica vezana uz švicarski franak: Prilikom pregovara i sklapanja ugovora o kreditu tuženik, koji je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, tako i tužitelja kao korisnika kredita, odnosno založnog dužnika, nije tužitelja kao potrošača, obavijestio o svim potrebnim parametrima potrebnim za donošenje odluke uzimanja kredita vezano za valutu CHF, utemeljenoj na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time postupio suprotno odredbama Direktivi 93/13/EEZ, Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03) te općeg propisa (ZOO-a). Rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo je veći u odnosu na takav isti rizik vezan uz EUR, u vrijeme pregovaranja i sklapanja predmetnog kredita, tuženik nije korisnike kredita u valuti CHF, tako niti tužitelja upoznao sa učestalošću promjena tečajeva svjetskih valuta te sa situacijom „plivajućih valuta“ te brojnim faktorima koji utječu na kretanje tečajeva što ih čini teško predvidivim u toku razdoblja otplate kredita, a još manje su upoznale sa analizom MMF-a 1997. godine i drugih svjetskih stručnjaka o potpuno predvidivom pritisku kapitala iz buduće EURO zone u odnosu na CHF. HNB je potvrdio 07.06.2013. godine da HNB provodi politiku stabilnog tečaja kune prema EUR, ali ne i drugim valutama. Ugovorne odredbe kojim se glavnica veže uz CHF su prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene i prema tome ništetne, jer su banke, prije i u vrijeme zaključavanja ugovora propustile informirati potrošače, tako i ovdje tuženika, kao potrošača, o četiri činjenice:• općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu• činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR (jer se tečajna politika HNB-a temelji na održavanju stabilnog valutnog tečaja kune prema EUR, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB)• da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan• povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope Došlo je do izvanredne aprecijacije CHF u odnosu na EUR, a odgovornost tuženika nije zato jer je do toga došlo, nego jer je u vrijeme pregovaranja i sklapanja ugovora prešutio činjenice koje je znao ili trebao znati. Zapravo je ciljao na ugovaranje kredita sa valutnom klauzulom CHF. Svaka valutna klauzula podrazumijeva da su stranke pristale na određene oscilacije tečaja, pogotovo u sustavu fluktuirajućih tečajeva, no s obzirom da je konkretno potrošačima, tako i tužitelju, rizik tečajnih razlika konkretno za CHF koji je bio izvjestan bio prešućen i/ili umanjivan tužitelj je predmetni ugovor o kreditu sklopio s uvjerenjem da će tečaj tijekom razdoblja otplate kredita ostati isti ili da će znatno oscilirati što bi u slučaju valjano ugovorene valutne klauzule do neke blage ili umjerene razine potrošači bili dužni snositi. Tuženik kao Banka, znao je odnosno morao znati, kakav će u ugovorenom razdoblju biti smjer kretanja CHF, s obzirom na naznake koje su postojale na globalnom, svjetskom planu kao i na gospodarstvu RH, koje su upućivale na postojanje okolnosti koje će izvjesno i izgledno utjecati na tečaj CHF prema kuni u tekućem razdoblju, a takve informacije je uskratio

klijentima – tako i tužitelju pri sklapanju ugovora sa valutnom klauzulom CHF te je takvo postupanje jasno utjecalo na ocjenu o jasnoći i razumljivosti predmetnih ugovornih odredbi, tako i odredbe o valutnoj klauzuli, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a tužitelj nije iao objektivnih mogućnosti da kao klijent, bez da mu sama banka da podatke, imaju saznanja o parametrima koji utječu na formiranje tečaja. Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF nije bila jasno sastavljena i razumljiva, jer pri sklapanju ugovora o kreditu tužitelju nisu bila transparentno izložena konkretna djelovanja i učinak svih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih potencijalni korisnik kredita može procijeniti ukupne ekonomske posljedice koji će za njega proizaći sklapanjem ugovora o kreditu, i to vezano za obim njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Kako je navedeno, odredba o valutnoj klauzuli CHF iz ugovora o kreditu ne može se smatrati jasnom i razumljivom te je sklapanjem ugovora o kreditu stvorena znatna neravnoteža između ugovornih stranaka. Ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo nalaže da do trenutka sklapanja ugovora o kreditu potrošačima moraju biti transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji je sklapanjem ugovora s određenim ugovornim obvezama preuzeo i znati ukupne ekonomske posljedice koje će iz toga za njega kao individualnog potrošača moguće proizaći. Iz konkretnog ugovora o kreditu vidljivo je da je kao iznos kredita uneseno, kako je prethodno navedeno, dakle sam iznos kredita u CHF, obveze u CHF, u kunsjoj protuvrijednosti, povrat obveze po srednjem tečaju Banke za CHF (...)Time nisu transparentno izložena konkretna djelovanja i učinak svih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih potencijalni korisnik kredita može procijeniti ukupne ekonomske posljedice koji će za njega proizaći sklapanjem ugovora o kreditu, i to vezano za obim njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu s obzirom na tečajni rizik CHF koji bi bio u odnosu na EUR (a koji tečaj brani HNB) .Da su takve odredbe o valutnoj klauzuli ništetne zauzeo je stav i VTS u presudi posl. br. Pž6632/2017-10 od 14.06.2018., "potvrđeno" od strane Vrhovnog suda posl. br. Rev 2221/2018-11 od 03.09.2019. te USRH U-III-4150/2019 od 05.02.2021., O ništetnosti Ugovorne odredbe o promjeni kamatne stope na način da se mijenja jednostranom Odlukom banke: kamatna stopa bila je ugovorena bez određivanja koja bi bila metoda i određeni egzaktni matematički parametri promjene kamatne stope, koji način obračuna je niti određen niti poznat tužiteljima, koji po zanimanju nisu ekonomske struke, u potrošačkom ugovoru - zanimanje potrošača nije niti bitno. Kako nije bio određeno koji su egzaktni matematički parametri promjene kamatne stope to je kamatna stopa ništetna. Zakon o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu (NN 96/03) određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebno se prema navedenom posebnom zakonu nepoštenim ugovornim odredbama smatraju: • odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog ugovorom predviđenog razloga • odredba kojom se potrošač obvezuje na ispunjenje ugovorne činidbe, dok je ispunjenje obveze trgovca uvjetovano okolnošću čije ispunjenje ovisi isključivo o volji trgovca • odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. S time u vezi, općim propisom, čl.

272 u svezi sa čl. 270 ZOO-a, određeno je da je ugovor, odnosno pojedina odredba ništetna, ako je činidba neodređena ili neodrediva, a činidba je odrediva samo ako sadrži dovoljno podataka pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj strani da ju odredi. Dakle jasno je zabranjeno da jedna ugovorna strana određuje svoju činidbu/obvezu ili pak obvezu druge ugovorne strane, a kao sankcija propusta poštivanja te odredbe jeste ništetnost takve odredbe. Nedopušteno je određivanje kamatne stope, mimo ugovorenih kriterija bez davanja razumljivih, egzatnih i matematički provjerljivih parametara od strane banke, takvo postupanje predstavlja korištenje nedopuštene poslovne prakse, a time i povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja), čime si trgovac neovlašteno prikuplja nepripadnu zaradu, a sa druge strane, korisniku kredita čini štetu umanjnjem njegove imovine. Bez obzira na činjenicu da u RH u vrijeme sklapanja ugovora ne postoji izričita zakonom određena obveza banaka da promjenu kamatne stope čine ovisnom o bilo kakvoj referentnoj kamatnoj stopi, polazeći od načela jednake vrijednosti činidaba kao općeg načela obveznog prava i prava potrošača na informiranost kao općeg načela zaštite potrošača, određivanje kamatnih stopa ne može biti prepuštena jednostranoj odluci poduzetnika pa tako i banaka, bez da su utvrđeni razumni i provjerljivi parametri, kao i egzaktna metodologija tog izračuna. Ovakvom praksom povrijeđeno je i pravo potrošača na informiranje, kao osnovno načelo zaštite potrošača, s time da prilikom sklapanja ugovora „potrošaču kao neprofesionalcu ne da nisu pružene dostatne informacije o kalkulaciji koja utječe na promjenjivost kamatnih stopa. U presudi VTS RH posl. br. PŽ 7129/13 od 13. 06.2014. godine, koja se odnosi i na tuženika kao banku koja je obuhvaćena kolektivnom tužbom proizlazi: „da su banke obuhvaćene kolektivnom presudom povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, jer su u potrošačkim ugovorima o kreditiranju koristile nepoštenu ugovornu normu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna", tako konkretno Ugovorom niti nije ugovorena mogućnost određivanje kamatne stope tako da su određeni razumni i provjerljivi parametri, kao i egzaktna metodologija tog izračuna, na način da se o tome pojedinačno pregovaralo te je takvo određivanje kamatne stope ništetno. Da su takve odredbe o valutnoj klauzuli ništetne zauzeo je stav i VTS u presudi posl. br. PŽ-7129/13 od 13. 06.2014., "potvrđeno" od strane Vrhovnog suda posl. br. Revt-249/14-2 od 09.04.2015. Da je kolektivnom presudom odlučeno u ništetnosti ugovorne odredbe valuti CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, na način da se mijenja jednostranom Odlukom banke, za koje utvrđenje je vezan sud u pojedinačnim postupcima - ali u dijelu u kojem je isto utvrđeno (čl. 502 c ZPP-a) donijeto je pravno stajalište VSRH posl. br. Rev 3142/2018 „odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106 st. 1 Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 41/14 i 110/05) u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika (...) odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106 ZPP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1 toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118 ZPP-a, a o čemu se radi o ovom slučaju (...) prema navedenom citirane odredbe ZPP-a i ZPP -a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502 a st. 1 ZPP-a.“ No navedenim odlukama odlučeno je da je došlo do

povrede povrede kolektivnih interesa i prava potrošača prema korisnicima kredita zaključujući ugovore o kreditu, koristeći nepoštene i ništetne ugovorne odredbe o predmetu (tečajnom riziku) i cijeni (kamati) dok nije odlučeno dali bi se odredbe o predmetu te o kamati revidirale na način da početna kamata bez podloge temeljem čega je uspostavljena bi bila kroz ukupan period fiksna (čime bi se revidirao ugovor koji ima ništetnu promjenjivu kamatu u fiksnu). Uz to ona je i da je bila ugovorena kroz ukupan period fiksna kao i predmet vezana uz tečajni rizik te se ne može revidirati ne samo kao početna fiksna nego niti izuzimanjem tečajnog rizika. Iz iznesenog proizlazi da su u predmetnom ugovoru ništetna ugovorna odredba o valuti CHF (glavni predmet predstavlja nepošteni tečajni rizik koji je prikriveni oblik dodatne, extra cijene, koja premašuje udio u povećanju anuiteta kroz povećanje kamate - usporedba pod t. VI.) te kamati (kako je određeno da je promjenjiva bez egzaktnih parametara i metoda izračuna te je dalje na isti način kao predmet vezana uz tečajni rizik), koja ugovorna odredba, promjenjiva, a konkretno kao takva nepoštena i ništetna, se ne može revidirati, na način da da početna kamata koja je u tom trenutku kao takva odraz jednostrane odlike Banke, postane fiksna za cijeli period otplate nego se takva ugovorna odredba o kamati ne može revidirati na način da se izmijeni bit odredbe. Osnovni Ugovor čine ništetnim ništetne njegove odredbe o predmetu i cijeni, i to svaka zasebno. Prvo, jer glavni predmet predstavlja tečajni rizik, uslijed čije ništetnosti, osnovni ugovor, izuzev da potrošač transparentno se odrekne prava na pozivanje ništetnosti, ne može opstati. Tečajni rizik iz valute CHF konkretno nije ugovoren jer je cilj bio očuvanje vrijednosti novca nego "dodatnu extra zaradu, prikrivenu drugu cijenu". S time u svezi se na zaštitnu klauzulu CHF (nepoštenost odnosno nedopustivost iste i u konkretnom slučaju) odnosi: - USRH U -III - 2521/2015 i dr. od 13.12.2016.- USRH U -III - 4150/2019 od 05.02.2021. Drugo, jer je ništetna cijena, a cijena predstavlja drugi bitan sastojak Ugovora o kreditu, uslijed čije ništetnosti Ugovor o kreditu, izuzev da potrošač transparentno se odrekne prava na pozivanje ništetnosti, ne može opstati, jer se radi o "beskamatnom kreditu", čime nema cijene, a time niti kredita. Konkretno, ništetni su i predmet i cijena. Ugovaranjem ništetne odredbe o predmetu i cijeni, kreditori, jače ugovorne strane, sastavljači tipskih ugovora, u vrijeme zaključivanja ugovora postupili su zelenaški, propustivši informirati potrošače o općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EURO, jer HNB ne štiti tečaj kune prema CHF onako kako to čini u odnosu na EUR, o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, što je utvrdio MMF u studiji iz ožujka 1997. te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule, uz povećanje kamatne stope, o čemu se nije pojedinačno pregovaralo. Objavljivanjem niske kamatne stope za kredit u CHF i istovremenim propuštanjem davanja informacija o rizičnosti kredita u CHF banke, svi kao kreditori, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, navodili su potrošače na sklapanje ugovora sa valutnom klauzulom u CHF. No došlo je do povećanja i tečaja i kamatne stope i time do kumuliranog troška za potrošača, uz što je banka i sav rizik ugovaranjem instrumenata osiguranja plaćanja prebacila na potrošača. Konkretno isplaćeno je u kunskoj protuvrijednosti 189.575,88 kuna, a do samog zatvaranja i to prijevremenog, 17.06.2013., iako je kredit iz 2006. te je prema početnom otplatnom planu trebao trajati do 2025. (prijevremeno zatvoren zbog neznanja do kuda će tečaj "ići") uplaćeno 332.153,90 kuna, što je $332.153,90 \text{ kuna} / 189.575,88 \text{ kuna} = 1,75$. Ništetnost osnovnog ugovora o kreditu kada je njegov glavni predmet ništetan u skladu je sa presudama suda EU: "C- 186/16 (Adrić), C- 70/19, C 179/19 (Abanca Corporación Bancaria), C-118/17 (Dunai v. Erste bank

Hungary Zrt) C -260/18 (Dziubak), Dexia Nederland BV v. XXX (C-229/19), C-269/19 (Banca B. SA), C-289/19 od 27. siječnja 2021." Održavanje takvog ugovora na snazi moguće je jedino ako se potrošač odrekne prava za utvrđenje njegove ništetnosti. Tako presuda suda EU C-70/19, C 179/19 (Abanca Corporación Bancaria): "kada bi nacionalni sud mogao izmijeniti sadržaj nepoštenih odredbi u takvom ugovoru, takva mogućnost mogla bi naštetiti ostvarenju dugoročnog cilja postavljenog člankom 7. Direktive 93/13 (...)", „članke 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13 treba tumačiti na način da im se, protivno to da se odredbu za koju se utvrdi da je nepoštena djelomično održi na snazi, uklanjanjem elemenata koji je čine nepoštenom, kada bi takvo uklanjanje dovelo do revizije sadržaja takve odredbe utječući na njezinu bit (...)", (t.54.): "poslovni subjekti ostali bi u napasti da koriste takve odredbe znajući da bi nacionalni sudac, čak i kada bi ih morao proglasiti ništetnima, mogao nadopuniti ugovor koliko je potrebno da se zaštiti interes tih poslovnih subjekata". Što se tiče utjecaja utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredaba na valjanost predmetnog ugovora, najprije valjana glasiti da, u skladu s člankom 6. stavkom 1. in fine Direktive 93/13, „ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba". Važno je podsjetiti na to da je, u skladu s člankom 6. stavkom 1. Direktive 93/13, nacionalni sud pred kojim se vodi postupak u vezi s nepoštenom ugovornom odredbom obavezan samo izuzeti od primjene takvu odredbu kako ona ne bi imala obvezujuće učinke na potrošača, a pritom u načelu nije ovlašten izmijeniti njezin sadržaj. Naime, taj ugovor mora nastaviti postojati, u načelu bez ikakve izmjene osim one koja proizlazi iz poništenja navedene odredbe, ako je takav kontinuitet ugovora pravno moguć prema pravilima nacionalnog prava (presuda od 7.kolovoza 2018., Banco Santander i Escobedo Cortés, C-96/16 i C-94/17, EU:C:2018:643, t. 73.). Stoga članak 6. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se toj odredbi protivno pravilo nacionalnog prava koje u slučaju kada nacionalni sud utvrdi ništetnost nepoštene odredbe u ugovoru sklopljenom između poslovnog subjekta i potrošača, tom sudu omogućuje dopunu tog ugovora uz izmjenu sadržaja te ugovorne odredbe (presuda od 26. ožujka 2019., Abanca Corporación Bancaria i Bankia, C-70/17 i C-179/17, EU:C:2019:250, t. z istoga slijedi: nepoštene ugovorne odredbe imaju se izuzeti u cijelosti te se ne mogu revidirati, ugovor može opstati bez tih odredbi, ukoliko je isti pravno održiv - u stanju nastaviti vrijediti i bez tih nepoštenih odredaba prema pravilima nacionalnog zakonodavstva. Tada ugovor može, u skladu s člankom 6.stavkom 1. Direktive 93/13, biti održan na snazi ako je, u skladu s odredbama nacionalnog prava, takav kontinuitet ugovora pravno moguć, što valja provjeriti na temelju objektivnog pristupa (presuda od 3. listopada 2019., Dziubak, C-260/18, EU:C:2019:819, t. 39. i navedena sudska praksa). ede ništetnosti ugovorne odredbe o naknadama posebno ulaznoj naknadi (koja je naplaćena) pa je ništetna u ukupnosti kako vezano za sam zaključak o ništetnosti ugovora u cijelosti, tako i podredno, za resituciju ukoliko osnovni ugovor nije ništetan, kako je određeno člankom 11.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, što je ukupno 3,10 %, Radi se o ništetnoj ugovornoj odredbi, jer se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, koji teret dokaza pojedinačnog pregovaranja je na tuženiku, a koja ugovorna odredba prebacuje sav teret obrade kredita na korisnika kredita, odnosno ne prikazuje koji bi to bio trošak obrade zahtjeva, i to uvijek u fiksnom iznosu od 3.30 % odobrenog iznosa kredita. Uz to nije transparentno i koji bi to bio trošak koji je u fiksnom iznosu od 3.3 % naknade za odobreni iznos kredita, a bez transparentnog određivanja što bi taj trošak predstavljalo, još kraj činjenice da zasebno od toga, za što se ne zna

što isto predstavlja, postoje posebni troškovi sukladno čl. 9 Ostali uvjeti Ugovora: "Korisnik kredita se obezbuje (...) podmiriti sve sudske i javnobiljezničke troškove i pristojbe i sve druge troškove vezane za provedbu i povrat sredstava osiguranja, naplatu tražbine te eventualne poreze utvrđene posebnim propisima." Dakle uz sve te taksativno navedene troškove koje snosi isključivo korisnik kredita, kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje ovog Ugovora i naplatu tražbine iz istoga, snosi korisnik kredita pa nije jasno koji bi to dotadni trošak bio u fiksnom iznosu od 3,30 % naknade za odobreni iznos kredita, koji da je i postojao nije transparentno prikazan, a nelogično i da bi bio baš 3,30. Tužitelj se poziva na pravno stajalište VSRH posl. br., Građanski odjel, broj: Su-IV-47/2020-2 od 30.01.2020. godine: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.", isto je u skladu sa presudom suda EU u spojenim predmetima C-224/19, CY protiv CaixaBank SA (C-224/19), i LG, PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19): "Članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da im se ne protivi to da podnošenje tužbe radi ostvarivanja restitucijskih učinaka utvrđenja ništavosti nepoštenih ugovornih odredbi podliježe roku zastare, pod uvjetom da početak tog roka i njegovo trajanje ne čine praktički nemogućim ili pretjerano teškim ostvarivanje potrošačevog prava na zahtijevanje takvog povrata." Članak 2. točku (b), članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 te načela ekvivalentnosti, djelotvornosti i pravne sigurnosti treba tumačiti na način da im se protivi sudsko tumačenje nacionalnog propisa prema kojem sudska tužba za povrat iznosa koji su neosnovano uplaćeni na temelju nepoštenih odredbi sadržanih u ugovoru sklopljenom između potrošača i trgovca podliježe roku zastare od tri godine koji teče od dana kad je taj ugovor u cijelosti ispunjen, kada se predmnijeva, bez potrebe provjere, da je potrošač u tom trenutku trebao znati za nepoštenost predmetne odredbe ili kada za slične tužbe koje se temelje na pojedinim odredbama nacionalnog prava taj isti rok počinje teći tek od sudske odluke utvrđenja osnovanosti tih tužbi." Odluka iz kolektivnog postupka djeluje prema potrošaču u onom dijelu u kojem je to isključivo u njegovom interesu; C-381/14, C 385/14.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se u cijelosti usprotivio osnovi i visini tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana te ističe prigovor zastare u odnosu na cjelokupno potraživanje tužitelja. Sukladno stavu VSRH, rok zastare je istekao dana 14.6.2019. te je predmetno potraživanje tužitelja kojim traži isplatu iznosa s osnove jednostrano promjenjive kamatne stope nedvojbeno zastarjelo. Tuženik ističe da tužitelj neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača direktno proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača. Naime, cilj postojanja i ostvarivanja kolektivne zaštite je preventivne prirode, a što je vidljivo iz samih zakonskih formulacija, a ne ostvarivanje individualnih parnica u kojima se zahtijeva isplata. Ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Isto proizlazi i iz stava VTSRH-a izraženog u presudi poslovni broj PŽ-6632/17 (Presuda PŽ 6632/17); „Budući da se ovaj postupak vodi radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača... mjerodavan je samo onaj dio predugovorne faze u kojem je pojedina banka komunicirala općenito sa svim potrošačima, banci nepoznatim i apstraktnim fizičkim osobama. Pravno su relevantne samo informacije

emitirane svim potrošačima u razdoblju od objave oglasa kojima se daje prva informacija o mogućnostima kredita, pa tako i kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima, do nastanka pojedinačnog obvezno pravnog odnosa između pojedine banke i određenog potrošača...Ovdje se štiti kolektivni interes i pravo svih potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku". Presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja. Sukladno tome, u kolektivnom sporu utvrđivana je apstraktna pravna zaštita čiji se učinci ne mogu neposredno primijeniti na svaki pojedini ugovorni odnos, već je potrebno utvrditi pripada li uopće tužitelj kategoriji „prosječnog potrošača“ o kakvom se potrošaču, kao apstraktnoj osobi raspravljalo u kolektivnom sporu. Također, tužitelj je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupnje vozila, dok se navedene odluke čak ni posredno ne mogu primijeniti na auto kredite, a isto proizlazi iz sljedećih navoda VTSRH sadržanog u presudi PŽ-6632/17: „...ugovori o kreditu koji sadrže odredbe čijim korištenjem se vrijeđaju kolektivni interesi i prava potrošača sklopljeni radi rješavanja stambenih potreba, što je osnovna potreba svakog čovjeka, i to većinom u trenutku kada su radi potrage adekvatnog stana po prihvatljivoj cijeni bili iscrpljeni i nestrpljivi, nastojeći posljednji korak-traženje kredita, obaviti što prije...Svrha ugovora o stambenom kreditu je da potrošač dobije određeni iznos novca kojim može riješiti svoj stambeni problem. Cilj samog ugovora je da potrošač putem pravnog posla pod određenim uvjetima stekne pravo dobiti iznos novca kojim može riješiti svoj stambeni problem, čime se ostvaruje svrha ugovora...“Zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužitelj nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužitelja temeljem konkretnog ugovora. Budući da nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnog interesa potrošača i ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu, tako se tužitelj ne može pozivati na tu presudu, slijedom čega su presuda PŽ-6632/17, presuda PŽ-7129/13 i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 (Presuda P-1401/12) irelevantne za postupanje u ovom predmetu. Također, tuženik ističe da je kredit zatvoren dana 7.2.2014. Dakle, ugovor o kreditu u potpunosti je konzumiran i isplaćen čime je predmetni ugovorni odnos prestao. S obzirom da je predmetni ugovor o kreditu u cijelosti ispunjen, tužitelj nema pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu, niti utvrđenje ništetnosti odredaba tog ugovora. Odredbom članka 131. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP) iz 2009., određeno je da se tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnosi samo ako i dok postoji postupanje koje je protivno točno specificiranim odredbama ZZP-a. Sukladno tome, odluke sudova donesene povodom kolektivne tužbe tužitelja Potrošač odnose se na ugovorne odnose koji su na snazi. Tako je i Trgovački sud u izreci presude P-1401/12 naložio bankama „da prekinu s gore opisanim postupanjem...". Nastavno na navedeno, a obzirom da je ugovorni odnos prestao još 2014., ne postoji povreda koju je potrebno otkloniti, predmetna tužba i pozivanje na utvrđenja iz navedenog kolektivnog spora su u potpunosti neosnovana. Vezano za navode tužitelja o promjeni kamatne stope jednostranom odlukom tuženika, tuženik ističe da je ugovoreno da se promjenjiva kamatna stopa mijenja sukladno Općim uvjetima poslovanja, pa se moraju uzeti u obzir svi elementi koji su utjecali i utječu na cijenu kredita te na način promjene kamatne stope. Takvi elementi su javno dostupni i nisu proizvoljni kriteriji bilo koje od banaka, pa tako niti tuženika, već ovise o uvjetima tržišta, troškovima izvora sredstava na domaćem i međunarodnom tržištu novca, ovise o

regulatornim troškovima Hrvatske narodne banke, zatim o kreditnom riziku zemlje (CDS) te marži koja uključuje operativne troškove banke i kreditni rizik klijenta. Nadalje, nesporno je da su na visinu kamate utjecali realni parametri poput CDS-a, LIBOR-a i regulatorni trošak. Dakle, radi se o cijeni kredita koja samim time određuje i visinu kamatne stope. Tuženik dalje ističe da je odredbom članka 11.a Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, dalje: ZPK), točnije izmjenom ZPK-a 2014. određeno da je kamatna stopa spoj parametra i fiksnog dijela. Sukladno navedenom, tuženik do stupanja izmjene ZPK-a nije niti imao zakonske obveze u pogledu izmjena i usklađivanja odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi u ugovorima o kreditu u smislu obveze definiranja parametara promjenjivosti. Međutim, tuženik ističe da je svoje obveze propisane svim važećim propisima ispunio, kako u pogledu promjena visine kamatne stope, tako i u pogledu obavješćavanja svih korisnika kredita, uključujući i ovdje tužitelja. Sukladno svemu gore navedenom i temeljem važećih zakonskih propisa, nesporno je da je banka, ovdje tuženik mogao mijenjati kamatnu stopu i ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali je bila dužan postupati sukladno odredbama važećih propisa. Tuženik ističe da je VSRH svojom odlukom Gzz-2/02-2 utvrdio sljedeće: „pod uvjetom da tako određena kamata nije zelenaška...stopa ugovorne kamate ne mora biti stalna. Kad se, naime, zajam vraća kroz razdoblje od više godina, a u tom se razdoblju mijenja stopa ugovorne kamate koju banke ugovaraju za takvu vrstu posla, onda ugovornu kamatu treba obračunati po stopi važećoj za odnosno razdoblje.“ Zaključno, tuženik ističe da se kamatna stopa mijenja i mijenjala se isključivo u zakonskim okvirima i sukladno tržišnim kriterijima i elementima čije su oscilacije izvan nadzora tuženika. Prvenstveno, početno ugovorena kamatna stopa je promjenjiva kamatna stopa, a svojstvo promjenjivosti se ne može odvajati od ugovorene kamatne stope. Nesporno je da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno i zakonito, štoviše, odredbom članka 26. st. 3. ZOO-a predviđena je mogućnost i da stopa ugovorene kamate ne bude određena, a u kojem slučaju se primjenjuje određena visina zakonske kamate. Prema tome, primjena kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja ugovora o kreditu kroz cijelo ugovorno razdoblje, dakle kao fiksnu kamatnu stopu, svakako nema uporište niti u jednom propisu, pa je tako nezakonito i nedopušteno. Primjenom kamatne stope koja je jednaka fiksnoj kamatnoj stopi odstupa se kako od ugovornog odnosa, tako i od realnih tržišnih okvira u vrijeme ugovaranja kredita. Ugovaranje kredita s promjenjivom kamatnom stopom je bila volja ugovornih strana, pa bi, sukladno traženju tužitelja, pretvaranjem takvog ugovora o kreditu u kredit s fiksnom kamatnom stopom bilo povrijeđeno načelo jednake vrijednosti činidaba. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Dakle, ugovorom o kreditu nije ugovorena fiksna kamatna stopa, a volja ugovornih strana da se kamatna stopa tijekom ugovora mijenja je pravno valjana i zakonita, pa je dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi valjan. Zaključno, tuženik ističe da iz svih relevantnih zakona i ostalih propisa koji uređuju poslovanje banaka, zaštitu potrošača, obvezne odnose te sukladno pravu Europske unije te dosadašnje sudske prakse VSRH i nižih sudova, jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno, pa promjenjiva kamatna stopa nije i ne može biti ništetna, a u konkretnom slučaju volja ugovornih strana bila je ugovaranje upravo promjenjive, a ne fiksne kamatne stope. Odredbom članka 22. ZOO-a propisano je da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike

Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Sud Europske unije (Sud EU) u presudi broj C-81/19 (Presuda C-81/19) zauzeo je stajalište da članak 1. stavak 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Direktiva 93/13) treba tumačiti na način da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ali koja odražava pravilo koje se, u skladu s nacionalnim pravom, primjenjuje između ugovornih strana ako u tom pogledu nisu utvrđena nikakva drukčija rješenja, ne ulazi u područje primjene te direktive. Gore navedeno je Sud EU opravdao činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive 93/13 u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi. Naime, Sud EU istaknuo je da je odredbom članka 2. st. 1. Direktive 93/13 propisano da ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama Direktive 93/13. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive 93/13 i da se stoga ne može ispitivati da li su nepoštena, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva. Odredba o valutnoj klauzuli unesena je u ugovor o kreditu temeljem odredbe članka 22. ZOO a, stoga, primjenjujući stav Suda EU izražen u presudi C-81/19, odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli je isključena iz primjene Direktive 93/13 jer se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja i tuženika. Sud EU je u odluci broj C-173/09 naveo da nacionalni sud mora zanemariti presude višeg suda ako smatra da, uzimajući u obzir tumačenje odredbi na pitanje koje je dao Sud EU, presude višeg nacionalnog suda nisu u skladu s pravom Europske unije. U ugovoru je jasno određeno da se kredit otplaćuje u 84 jednakih mjesečnih anuiteta plativim u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora o kreditu. U otplatnoj tablici, koja je izrađena sukladno Odluci Hrvatske narodne banke, sadržani su anuiteti izraženi isključivo u CHF, a kako ugovor o kreditu, tako i otplatna tablica ni u jednom svom dijelu ne navode iznos anuiteta u kunama kao obvezu tužitelja. Nadalje, odredbom članka 81. st. 1. ZZP-a iz 2003., propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Naime, sukladno odredbi članka 1. ugovora o kreditu, banka, ovdje tuženik, se obvezuje korisniku kredita, ovdje 15.260,00 CHF. Nadalje, odredbom članka 11.9. ugovora o kreditu određeno je da potpisom ugovora korisnik kredita, odnosno tužitelj, solidarni dužnik i protivnik osiguranja izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te potvrđuju da ih je Banka, odnosno tuženik, informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF. Navedene odredbe su nedvojbeno jasne te unesene u ugovor o kreditu na uočljivim mjestima i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Nadalje, VTSRH je presudom PŽ-6632/17 obuhvatio samo jednu fazu predugovornog stadija u kojem je pojedina banka komunicirala sa svim potencijalnim potrošačima,

odnosno fazu reklamiranja i oglašavanja. Međutim, izreka presude, a kako je u odgovoru na tužbu gore u tekstu citirano, kao relevantno navodi i vrijeme pregovora i vrijeme zaključenja, ali bez obrazloženja na kojim činjenicama se isto temelji. Odredbom članka 84. ZZP-a iz 2003. propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. S obzirom da je u konkretnom slučaju sporna odredba ugovora o kreditu tužitelju bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, ocjena poštenosti odredaba o valutnoj klauzuli nije dopuštena. Unatoč tome da je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, tuženik navodi okolnosti iz kojih proizlazi da tuženik, unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF. Osim toga, predmetni ugovor o kreditu je i solemniziran od strane javnog bilježnika. Odredbom članka 57. Zakona o javnom bilježništvu propisano je da pri sastavljanju javnobilježničkog akta javni bilježnik mora, ako je to moguće, ispitati da li su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji. Javni bilježnik će izjave sudionika potpuno jasno i određeno sastaviti pismeno i onda sam pročitati strankama i neposrednim pitanjima uvjeriti se da li sadržaj javnobilježničkog akta odgovara volji stranaka. Tuženik ističe da je tužitelju bilo razumljivo da isplatu i vraćanje kredita veže uz tečaj CHF i mogao je shvatiti ekonomske posljedice koje iz ugovaranja takve odredbe proizlaze, odnosno da će mu visina anuiteta ovisiti o kretanju tog tečaja. Tuženik je već gore istaknuo da u trenutku zaključenja ugovora na tržištu nisu postojale naznake koje bi upućivale na postojanje okolnosti koje bi izgledno i izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni, a tuženik je tužitelju dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao. Tužitelj je mogao utjecati na spornu odredbu i otkloniti njenu primjenu ugovaranjem traženog iznosa u kunama ili npr. uz valutnu klauzulu u EUR, što je većina potrošača i činila. Dakle, nesporno je utvrđeno da ostale banke i tuženik nisu znali i nisu mogli znati i predvidjeti iznimno nagli i visoki rast vrijednosti valute CHF, stoga se takva vrsta neravnoteže ne može sanirati kroz propise o nepoštenim ugovornim odredbama, već kroz druge odgovarajuće i primjenjive institute, kao što su, primjerice, pravila o izmjenama ugovora zbog izvanrednih okolnosti. U odnosu na navode tužitelja o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva te naknadi za prijevremenu otplatu kredita, tuženik se očituje kako slijedi; Odredbom članka 59. ZZP-a propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Odredbom članka 1021. ZOO-a, propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetnih naknada, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takvih naknada dopušteno. Tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da

su odredbe ugovora o kreditu kojima su ugovorene predmetne naknade ništetne. Naime, odredbe kojima su ugovorene predmetne naknade sastavljene su na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetne odredbe nedvojbeno su jasna te unesene u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj predmetnim odredbama ugovora o kreditu. Takve odredbe jasno su koncipirane ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Time bi bilo povrijeđeno osnovno načelo slobodnog uređivanja obveznog odnosa. Podredno, odnosno sve i kada bi Naslovni sud smatrao da tužitelj nije imao utjecaj na sadržaj predmetne odredbe, tuženik ističe sljedeće; Odredbom članka 326. ZOO-a propisano je da se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen. Tuženik ističe da je kredit zatvoren dana 7.2.2014. Dakle, ugovor o kreditu u potpunosti je konzumiran i isplaćen čime je predmetni ugovorni odnos prestao. Tužitelj stoga nema pravni interes i ne može tražiti utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelost te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Sud je rješenjem posl.br. P-458/2021-13 od 4. rujna 2025. naložio tuženiku dostavu dokumentacije sukladno čl. 186. b. st. 1. i 2. ZPP-a, što je tuženik dostavio (str. 120-140), pa je tužitelj podneskom od 28.10.2025. postavio određeni tužbeni zahtjev (str. 143-144 spisa), kojim traži da se utvrdi da je ništetan i bez pravnog učinka ugovor o kreditu broj 9012142338, sklopljen između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog bilježnika Marije Blečić, posl.br. OU-808/2006-1 dana 5.12.2006., te da se naloži tuženiku da isplati tužitelju 4.563,60 eura, sa zateznom kamatom od 31.1.2012. do isplate, a ukoliko sud ne prihvati taj tužbeni zahtjev, postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim bi se tuženiku naložilo da tužiteljici isplati 2.180,03 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5.12.2006. do isplate, a da se tuženika obveže da tužiteljici nadoknadi troškove postupka, u roku 15 dana.

4. Po provedenom vještačenju, tužiteljica je podneskom od 23.05.2026. povisila tužbeni zahtjev (stranica 184-188 spisa), odnosno preinačila je tužbu i postavila konačni tužbeni zahtjev, što je sud sukladno čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, dalje: ZPP) te Zaključku Vrhovnog suda posl.br. Su IV-162/2021 od 26. studenog 2021. dozvolio i odlučeno je kao u rješenju.

4. 1. Postavljenim tužbenim zahtjevom od 23.5.2026. tužiteljica s obzirom na datum podnošenja tužbe potražuje razliku tečaja i trošak obrade kredita, odnosno 2.094,54 eura na ime razlike tečaja, te 93,56 eura na ime troška obrade kredita.

5. Proveden je dokazni postupak u kojem su pročitani: ugovor o kreditu na str. 26-37, zahtjev na str. 39-40, opći uvjeti poslovanja na str. 89-97, plan otplate na str. 120-122, pregled uplata po kreditu na str. 123-138, otplatna tablica na str. 139-140, nalaz i mišljenje financijskog vještaka na str. 161-176, te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice (str. 155-156 spisa).

6. Tužbeni zahtjev za isplatu 4.563,72 eura sa zateznim kamatama nije osnovan, dok je tužbeni zahtjev za isplatu 2.094,54 eura na ime razlike tečaja i 93,56 eura na ime troška ulazne naknade osnovan.

7. Stranke ovog postupka sklopile su ugovor o kreditu br. 9012142338 solemniziran kod javnog bilježnika u Pazinu Marije Blečić 5.12.2006. pod posl. br. OU-808/2006

7. 1. Prema tom ugovoru tuženik se obvezao tužiteljici dati 15.260 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita (t. 1.), i to u svrhu kupnje vozila (t. 2. 1.).

7. 2. Tužiteljica se obvezala tuženiku vratiti kredit u iznosu 15.260,00 CHF i kamatu po promjenjivoj kamatnoj stopi u 84 jednakih mjesečnih anuiteta, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika koja je važeća na dan plaćanja. Prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu, a potom anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta (t. 6.).

7. 3. Visina kamatne stope određuje se odlukom tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 5,10% (T. 4. 1.)

8. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P 1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i posl. br. PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je presuđeno da je tuženik od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003.) od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007., 125/2007., 75/2009., 79/2009., 89/2009., 133/2009.) i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a

koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i njegovim drugim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003.) od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., i to čl. 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007., 125/2007., 75/2009., 79/2009., 89/2009., 133/2009.) i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navedene presude donijete su povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnijete na temelju čl. 502.a – 502.h Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014.) i čl. 131. – 141.b Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007., 125/2007., 79/2009., 89/2009.) te su subjektivne granice njezine pravomoćnosti proširene na sve fizičke i pravne osobe čije interese štite udruge za zaštitu potrošača koji su podnijeli tužbu. U skladu s tim se tužitelj u ovoj parnici može pozivati na spomenuta utvrđenja iz tih presuda prema kojima su povrijeđeni njegovi interesi time što je na osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti početno ugovorene kamatne stope i valutnoj klauzuli vršio isplate većih anuiteta u odnosu na anuitete iz otplatnih planova sastavljenih u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

8. 1. Međutim, u tom kolektivnom sporu nije raspravljeno o tome je li u svakom pojedinačnom slučaju tuženik obavijestio potrošača o uvjetima i pravnim posljedicama sklapanja ugovora. Tako je i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. navedeno kako "(...) odbijanjem dokaznog prijedloga za saslušanje zaposlenice pravne prednice podnositeljice koja je navodno dala odgovarajuće obavijesti potrošaču o parametrima promjene kamatne stope prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno odbijanjem izvođenja dokaza na ovu okolnost obaviještenosti potrošača kao jedinu odlučnu okolnost koja se utvrđuje u pojedinačnom potrošačkom sporu (jer su ostale okolnosti /ne/poštenosti osporenih ugovornih odredaba pravomoćno utvrđene u kolektivnom sporu), podnositeljici je povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. st. 1. Ustava u aspektu prava na jednakost oružja." U skladu s tim je u svakom predmetu potrebno utvrditi je li banka dala potrošaču potpune, odnosno sveobuhvatne obavijesti o promjenama kamatne stope i promjeni tečaja švicarskog franka, pa da je tek nakon toga potrošač pristao na sklapanje ugovora o kreditu. Tako je i u ovom predmetu potrebno utvrditi te činjenice, neovisno o tome što je ugovor o kreditu sklopljen u razdoblju za koje je pravomoćno utvrđeno da je tuženik u svojoj poslovnoj praksi postupao na nepošten način što je za posljedicu imalo da su obveze potrošača tijekom otplate kredita znatno povećane u odnosu na obveze koje su mu predložene prilikom sklapanja ugovora. Prije toga je jedino potrebno utvrditi predstavlja li ugovor o kreditu potrošački ugovor.

9. U ugovoru je određeno da se kredit odobrava za kupnju vozila, a tužiteljica je u iskazu potvrdila da je automobil kupila isključivo za vlastite potrebe i potrebe svoje obitelji, radi prijevoza na posao. Sud je iskaz tužiteljice ocijenio uvjerljivim, životnim i prihvatio ga je kao istinitog. Na temelju toga sud je zaključio da je kredit sklopljen za privatne potrebe tužiteljice i njezine obitelji, pa je riječ o potrošačkom ugovoru.

10. Nadalje treba utvrditi je li se prije sklapanja ugovora pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama, a posebice je li tuženik upozorio tužiteljicu na to da je moguć znatan porast anuiteta uslijed povećanja kamatne stope odnosno promjene tečaja švicarskog franka.

10. 1. Iz iskaza tužiteljice ne proizlazi da joj je tuženik pojasnio sadržaj spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, odnosno da joj je predočio mogućnost znatnog povećanja anuiteta uslijed povećanja kamatne stope i porasta vrijednost švicarskog franka.

10. 2. Na temelju toga je zaključeno da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli nepoštene jer se o njima nije pojedinačno pregovaralo te su suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tuženika kao potrošača, pa su zbog toga na osnovi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003.) ništete.

11. U vrijeme sklapanja ugovora su ugovorne stranke postigle suglasnost o bitnim sastojcima ugovora o kreditu, odnosno o visini iznosa kredita, visini kamatne stope i visini obroka čijom otplatom se kredit treba vraćati. Tužiteljica je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bila suglasna s uvjetima povrata kredita prema početnim parametrima, odnosno početnoj kamatnoj stopi i tada važećem tečaju CHF. Te okolnosti su njoj u to vrijeme bile poznate. Riječ je o osnovnim odrednicama ugovora o kreditu s kojima se suglasila jer u protivnom ne bi potpisala ugovor o kreditu.

12. U skladu s navedenim ništetnost odredbe o promjenjivosti kamate stope i valutne klauzule ne znači i ništetnost cijelog ugovora o kreditu jer ugovor može opstati i bez tih odredbi pri čemu se visina stope zatezne kamate određuje prema početno ugovorenim kamatnim stopama i tečaju švicarskog franka u vrijeme sklapanja ugovora. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli nisu bile ni uvjet ugovora o kreditu ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

13. U odnosu na tužiteljin navod da je ugovor o kreditu zelenaški ugovor potrebno je napomenuti kako taj ugovor, bez ništetnih odredbi, nema značaj zelenaškog ugovora jer tada korist za tuženika nije u očitom nerazmjeru s onim što je dao. Prema tome, nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 141. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/1991., 73/1991., 111/1993., 91/1996., 112/1999., 88/2001., nadalje ZOO).

14. Slijedom navedenog, a u skladu s čl. 105. st. 1. ZOO-a utvrđeno je da je djelomično ništetan te bez pravnog učinka ugovor o kreditu br. 9012142338, sklopljen između tužitelja, kao korisnika kredita, te tuženika, kao banke, solemniziran (potvrđen) kod javnog bilježnika u Pazinu Marije Blečić posl. br. OU-52808/2006-1 dana 5.12.2006., i to u odnosu na odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, odredbe o valutnoj

klauzuli u CHF, te u odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, dok u preostalom dijelu ugovor nije ništetan i bez pravnog učinka, pa je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 4.563,72 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 31.1.2012. do isplate.

15. Nadalje je potrebno odlučiti o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu za isplatu koji se odnosi na potraživanje na ime više plaćenih anuiteta po osnovi razlike tečaja uvećano za zatezne kamate, te troška naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

15. 1. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Zrinka Ručevića (str. 161-175) proizlazi da ako se utvrdi da su ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (31.1.2007.) do konca izračuna, a koja proizlazi iz povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredita iznosi ukupno 688,23 eura, a razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (31.1.2007.) do konca izračuna, a koja proizlazi iz povećanja tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) odnosu na tečaj za valutu CHF važeći u vrijeme isplate kredita iznosi 2.094,54 eura. Tužena je tužiteljici obračunala i naplatila naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1% iznosa kredita 5.12.2006. u iznosu od 93,56 eura.

15. 2. Nalaz i mišljenje je u cijelosti prihvaćeno jer je ocjena suda da je nalaz sačinjen u cijelosti po pravilima struke, te su istaknuti prigovori tuženika paušalni i neosnovani, a kako je tužiteljica postavila eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u cijelosti prema nalazu i mišljenju vještaka i to u odnosu na razliku tečaja i naknadu za obradu kredita, to je takav tužbeni zahtjev u cijelosti prihvaćen i odlučeno je kao u izreci.

16. Prigovor zastare potraživanja je u cijelosti neosnovan. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u presudi Rev 2245/2017-2 od 20. ožujka 2018., pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. ZOO, tako da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je odredba o valutnoj klauzuli utvrđena ništetnom.

16. 1. Stoga, kako je zastara, u konkretnom slučaju, počela teći od 14. lipnja 2018., a tužiteljica je podnijela tužbu 11.6.2021., to je tužba podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka iz čl. 225 ZOO.

16. 2. S time u vezi, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. dao je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, prema kojemu ako je ništetnost ustanovljena, kao što je ovdje slučaj, u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a

povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

17. U odnosu na odredbu o trošku ulazne naknade, odnosno trošku obrade kredita, prema odredbi članka 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. Naime, iz toga slijedi da je tužiteljici trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva kako bi ona mogla predvidjeti posljedice koje iz sporne odredbe proizlaze.

17. 1. Iz iskaza tužiteljice, koji iskaz je sud u cijelosti prihvatio kao istinit i vjerodostojan proizlazi da joj nije jasno koji su bili troškovi banke u odnosu na plaćenu ulaznu naknadu za odobravanje kredita, a na tu odredbu nije mogla utjecati.

17. 2. Iz svega navedenog proizlazi da se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

17. 3. Nesporno je da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita tuženik imao određene troškove, ali ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu bili " pokriveni " stvarni troškovi tuženika jer tuženik nije naveo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.

17. 4. Na temelju rezultata cjelokupnog postupka sud je stekao uvjerenje da tužiteljica nije mogla pregovarati o spornoj odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom, već joj je ta odredba ponuđena u unaprijed formuliranom tzv. tipskom ugovoru. Naknada nije ugovorena u dobroj vjeri te je prouzročila neravnotežu na štetu tužitelja kao korisnika kredita. Sporna odredba, iako jasna i uočljiva, bila je unaprijed formulirana od strane banke te na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja pa je stoga takva odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovala je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to neovisno o visini iznosa naknade. Nadalje, tužiteljici nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom (Rev-673/23 od 13.2.2024). Stoga je takva odredba ništetna te je tuženik sukladno čl. 323. ZOO- a dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na povrat naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka

nesporno da je naknada naplaćena prilikom isplate kredita dana 5.12.2006. u iznosu od 93,56 eura, pa je odlučeno kao u izreci.

18. S obzirom na utvrđenje da su odredbe o valutnoj klauzuli i ulaznoj naknadi nepoštene, a time i nišetne jer je tuženi tužiteljici ponudio sklapanje ugovora s nepoštenim odredbama i postupao nepošteno, time je isti postao nepošteni stjecatelj (čl. 1115 ZOO) za iznose koje je nepripadno primio na temelju ugovorne odredbe koja je utvrđena nišetnom, zbog čega je temeljem te nišetne odredbe ugovora o kreditu u obvezi platiti zatezne kamate na dosuđeni iznos glavnice od dana stjecanja svake pojedine uplate iznosa koji je bio veći od ugovorenog do isplate.

19. Tužiteljica i tuženik postavili su zahtjeve za naknadu troškova postupka.

19. 1. Tužiteljčin glavni tužbeni zahtjev je odbijen, a podredni prihvaćen, što ne utječe na uspjeh stranaka u postupku, obzirom da se oba zahtjeva temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi i da u odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev nije nastao nikakav trošak. Tako i odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 451/2022-2 od 3. listopada 2023. u kojoj je odgovoreno na pravno pitanje o naknadi parničnog troška kod eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva kada je glavni zahtjev odbijen, a usvojen eventualno kumulirani, na način: „Kada je sud odbio glavni tužbeni zahtjev, a prihvatio je podredni (eventualno kumulirani) tužbeni zahtjev pri čemu u odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev nije nastao nikakav posebni trošak, tužitelj je uspio u sporu u cijelosti i pripada mu parnični trošak u cijelosti.“

19. 2. U skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23 dalje: OT) i čl. 155. ZPP-a tužiteljici su priznati troškovi zastupanja kod sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (tar. br. 7. t. 1. OT), trošak pristupa ročištu 20.2.2024. u iznosu od 200,00 eura (tar. br. 9. t. 1. OT), pristup ročištu 5.4.2024. u iznosu od 50,00 eura (tar. br. 9. t. 2. OT), za sastav podneska od 28.10.2024. iznos od 200,00 eura (tar. br. 8. t. 1. OT), za pristup ročištu 8.12.2025. iznos od 200,00 eura (tar. br. 9. t.1. OT), za sastav podneska od 23.5.2026. iznos od 200,00 eura (tar. br. 8. t. 1. OT), za pristup ročištu 20.7.2026. iznos od 200,00 eura (tar. br. 9. t.1 OT), odnosno ukupno 1.450,00 eura, uvećano za troškove financijskog vještačenja od 600,00 eura. Dakle, tuženik je dužan tužiteljici naknaditi troškove ovog postupka isplatom 2.050,00 eura, u roku od 15 dana.

19. 3. S obzirom na tužiteljčin uspjeh u sporu, odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troškova ovog postupka kao neosnovan.

U Labinu, 7. rujna 2026.

S u t k i n j a:
Erica Golja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud (dva primjerka) i sve ostale stranke u postupku, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu odluke za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa odluke za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088c-a70e0**

Kontrolni broj: **03e0b-1463d-4885a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.